

Въ стаята нѣмало никого, — тѣ били сами.

А вѣнъ, нашия отдавнашенъ приятель — пѣ-
тельтъ, който мислѣлъ, че всичко това е направилъ
той, литналъ на полусрутения камъненъ стоборъ,
заплѣскалъ съ крилѣ, протѣгалъ си шията, и ви-
калъ съ всичкото си гърло:

— Кукуригу! Ставайте, лѣниви, ставайте ско-
ро! Нима, вий, не знаете, че днесъ е Великденъ!

София, 1906 г.

Прѣвелъ: Л. Бобевски.

Гатанка.

Кжщата си на гърбъ нося;
Ямъ трѣва, листа — не прося!

И съ единъ съмъ само кракъ,
Но и съ него ходя пакъ!

Срѣщамъ се азъ по гората,
По градинитѣ, лозята. . . .

На главата си, дѣца,
Имамъ малки пипалца.

Рогчета ги тѣхъ наричатъ,
За тѣхъ всички ме обичатъ:

Че по воля всѣки часъ
Свивамъ ги, разпускамъ азъ! . .

Нѣмамъ ни грѣбнакъ, ни кости —
Дойдатъ ли велики пости

Въ кошници, торбички менъ
Ме събиратъ всѣки день!

Теменужковъ.